

SUMARI

1. [EDITORIAL](#) : El treball en xarxa com una opció volguda
2. [NOTÍCIES](#) : Ressenyes dels Seminaris de 2015
3. [MATERIALS I ALTRES ACTIVITATS D'INTERXARXES](#): Cóm esperen les mares i els pares l'adolescència dels seus fills i filles? Universitat de Barcelona. Facultat de Psicologia Escolar i Intervenció psicopedagògica (grau en psicologia). Profesores: Marta Minguela i Ana Lou. IV Jornada de Salut Mental: iniciatives en aliances estratègiques.
4. [PROPERES CITES](#)

EDITORIAL

El treball en xarxa com una opció volguda

Com succeeix sovint amb paraules que s'usen repetidament (llibertat, democràcia, educació inclusiva...), *treball en xarxa* corre el perill de convertir-se en una expressió a l'ús, que sona bé a qualsevol trobada entre professionals i que sempre és ben rebuda pels auditoris, però amb el perill d'acabar significant poc més que l'obvietat de que tothom treballa al costat d'altres.

Voldríem que no fos així i això ens obliga a matisar-ne el sentit, a destacar-ne característiques més o menys rellevants, i a remarcar, per davant de tot, que es tracta d'una opció, d'un enfocament volgut.

El desenvolupament del programa Interxarxes ha permès que els professionals anéssim allunyant-nos de la idea banal de la xarxa com un simple encontre entre professionals, per entendre-la com un espai i un temps per a la interacció i l'acció

col·laborativa. La plasmació havia estat, fins ara, el que hem anomenat els Equips de Cas, en els quals la trobada presencial dels i les professionals implicats, aconsegueix contrastar criteris i valoracions en una conversa, a moltes bandes, de la qual en surten objectius i decisions convingudes que, si més no, marquen el Nord que orientarà l'acció específica de tots i de cadascun dels diferents professionals implicats. Aquesta forma de treballar comporta un compromís de construcció conjunta que, a més, es plasma a través d'unes actes que reflecteixen els acords. Hi ha un enfocament i uns procediments que basteixen un mètode de treball.

La conjunció de l'eficàcia comprovada del model Interxarxes en l'afrontament dels casos, la reflexió compartida que ha generat, i el compromís d'un nombre progressivament creixent de professionals, ha tingut com a fruit l'emergència d'una cultura compartida sobre el que comporta treballar en xarxa per als professionals del districte. I aquesta "manera de fer" traspasa les situacions organitzades dels Equips de cas, per incloure també algunes coordinacions puntuals a les quals els professionals ens acostem amb una orientació col·laborativa guanyada en la pràctica apresada a través dels casos compartits.

Per això, quan ens vam plantejar diversificar les modalitats d'acció en xarxa, buscant acostar nous professionals a la pràctica d'Interxarxes, no es estrany que sorgissin noves iniciatives com els Laboratoris de Casos i les RAC (Reunions d'Acció Col·laborativa) que vam encetar al llarg dels passats mesos, i sobre les que vam tenir ocasió de reflexionar en una de les Plenàries del curs 2014-15.

Les noves iniciatives tenen en comú amb les anteriors els trets que han marcat el model de treball d'Interxarxes. Un model que pivota entorn a la construcció dels casos i al recurs de la conversa entre professionals com a instrument indispensable.

Un cop més doncs, ens proposem donar un sentit propi al treball en xarxa, com l'única manera de fugir de la banalització i per tal de fer-lo realment útil, tant per a les criatures i les seves famílies, com per als professionals que els acompanyen.

Ramon Almirall
Coordinador del programa Interxarxes

Plenària 30 de gener 2015

Seminari d'anàlisi de casos: “Noves aplicacions del model Interxarxes en l'atenció de casos: laboratori de casos (ABS i IES) i RAC (Reunió d'Acció Col·laborativa)”

La primera Plenària d'aquest any 2015 ha estat l'ocasió per reflexionar sobre com respondre amb el model Interxarxes a les noves realitats dels casos que atenem i dels professionals que intervenim.

Des de fa un temps que en el Comitè Tècnic de Interxarxes havíem constatat la necessitat d'incloure serveis i professionals que no es beneficiaven del treball en xarxa perquè no podien acudir a les reunions d'equips de cas o a les sessions de formació de les Plenàries que organitzàvem.

Aquesta reflexió va ser igualment ratificada per la reunió del Consell Assessor on es va plantejar la necessitat que el treball en xarxa aconseguís un nombre major de casos.

Aquests antecedents ens van portar a tractar el tema en la primera Plenària del 2015 amb aquest títol: *Noves aplicacions del model Interxarxes en l'atenció de casos: Laboratori de casos (ABS, IES) i RAC (Reunió d'Acció Col·laborativa)*. L'espai va ser presentat per **Ramon Almirall** coordinador d' Interxarxes qui va destacar la importància d'estar atents a les demandes que rebem i a les circumstàncies amb les quals ens trobem, per donar-li una vitalitat al programa Interxarxes i no encapsular-lo en un model rígid. Va assenyalar com el cos teòric del mètode: la construcció del cas, ens permet assajar altres formes de treball en xarxa com són els *Laboratoris de casos* i les *RACs*, que va anunciar i van presentar-nos a continuació.

Anna Insua, directora de SSB Guinardó Can Baró i **Marta Dot**, psicòloga del CSMIJ d'Horta Guinardó, van presentar l'experiència del primer laboratori de casos.

Van destacar que un dels objectius del laboratori de casos és la incorporació dels professionals de pediatria, infermeria i treball social dels CAPs i tutors dels centres educatius. Per facilitar aquest objectiu els professionals que treballen en un cas, acorden reunir-se en els CAPs o en els IESs segons la variant de laboratori de cas.

En ocasió d'aquesta primera experiència duta a terme en el CAP Sardenya, van triar el cas d'una família en la qual s'havia produït la mort del fill més petit, el quart de la fratria. Aquesta circumstància havia ocasionat problemes en la parella parental i símptomes en els altres fills que afegits als problemes en l'habitatge i les dificultats econòmiques per les quals passava la família, interrogaven sobre la direcció a seguir en l'atenció del cas. La participació de la pediatra així com de la infermera i la treballadora social del CAP, al costat dels professionals de Serveis Socials i el CSMIJ, va permetre fer l'anàlisi de com la fugida del pare de la casa familiar era una reacció enfront de l'angoixa per la pèrdua del fill, i com les dificultats amb els pagaments del lloguer estaven en relació al desig matern de deixar la casa on havia mort el seu fill. La participació de la Dra. Mª Amor Peix entre els assistents a la Plenària, va permetre també situar com l'atenció familiar havia estat centrada en la malaltia del bebè i això havia produït una desatenció dels altres nens i havia desequilibrat la dinàmica familiar.

Aquest primer laboratori va posar de manifest la necessitat, en situacions de salut greus, d'analitzar de quina manera els membres sans de la família responen a la malaltia d'un d'ells i com els professionals poden intervenir sense perdre de vista aquests efectes.

L'altra de les aplicacions del model de treball en xarxa Interxarxes sobre la qual reflexionàvem, i a la qual hem anomenat com Reunions d'Acció Col·laborativa (R.A.C.), va ser presentada per **José Ramón Ubieto**, psicòleg de Serveis Socials Vall d'Hebron. En aquesta presentació van participar: **Sonia Castro** Treballadora Social de SSB Vall d'Hebron i **Mario Farran Gros** (TS del EAIA Maresme).

A la presentació es va mostrar que aquesta RAC va sorgir com a resposta a un problema derivat de la crisi actual que provoca major inestabilitat en les persones, per canvis de domicili, de població etc i crea una sensació major d'urgència.

El traspàs d'un cas sempre és un moment molt delicat i per això proposem que una RAC pot venir a respondre d'aquest duet -urgència-traspàs- promovent una conversa que ens permeti comprendre el cas, encarrilar les intervencions i reduir els danys que l'actuar de manera precipitada podria provocar. El cas que van presentar, en el qual el fill d'uns pares separats, s'escapava del domicili, va posar

de manifest una situació d'abandonament, en la qual el noi vivia entre la malaltia mental de la mare i les dificultats del pare per fer-se càrrec d'ell.

La RAC va permetre obrir la pregunta respecte a com tractar en aquest jove adolescent la seva negativa a trobar-se amb la mare i sobre la possibilitat d'allotjar-se sota les condicions que el pare li proposava.

Eugenio Díaz, psicòleg i psiconalista, coordinador extern de la XIAC (Xarxa d'infants i adolescents de Cornellà) i Director de l'Àrea social de la Fundació Cassià Just, convidat en aquesta ocasió, va destacar la importància del marc que dóna Interxarxes, de la plataforma que suposa per possibilitar la invenció de dispositius que revitalitzen el programa, impedeixen que es rigiditzi, el fan àgil i l'adeqüen a les necessitats del moment actual. Així mateix, va posar de manifest la paraula "laboratori" per insistir en la qüestió del lloc de la recerca i el temps necessari per investigar en relació a un cas. De la mateixa manera va ressaltar la paraula "col·laborativa" (de les RAC) per assenyalar la importància del treball junts a l'hora d'abordar casos complexos. Va diferenciar aquests dispositius de la gestió dels casos, assenyalant com en la construcció de casos es tracta d'una experiència en la qual es combina una orientació, una estratègia i una tàctica, que redunden en una "tutoria" respecte d'un abandonament. La demanda que ens presentava el noi del segon cas, feia pensar en aquest recorregut: fer de tutor, que indica una orientació, en comptes d'abandonar el cas a les derives que de vegades produeix la derivació quan no s'emmarca en un compromís d'acció col·laborativa.

Les preguntes del públic que va assistir a aquesta primera Plenària de l'any 2015 van saludar la incorporació d'aquestes noves modalitats i van mostrar el seu interès per trobar la particularitat, l'especificitat i les diferències entre aquestes noves modalitats i el model clàssic.

Seminari d'actualització de serveis: Fundació Vicki Bernadet

En el Seminari d'Actualització de Serveis, **Núria Gonzalez Pratdesaba**, tècnica en Discapacitat del Institut Municipal de Serveis Socials, ens va presentar a la **Laia Alamany**, responsable del Programa d'Abusos Sexuals i Discapacitat de la Fundació Vicki Bernadet i a **Israel Belchi**, responsable de l'Àmbit de Salut i Envel·liment de Dincat. La Laia i l'Israel, ens van explicar que la Fundació va néixer en 1997, a partir de l'Associació Fada, de la mà de la seva fundadora, Vicki Bernadet, amb l'objectiu fonamental de lluitar contra els abusos sexuals en la infància. La Fundació Vicki Bernadet desenvolupa la seva activitat al voltant de tres camps: el Centre terapèutic i Jurídic, la Formació i Sensibilització i la Comunicació i Promoció.

Des de 2011 es desplega el Programa d'Abusos Sexuals i Discapacitat (PAD) i des de 2014 el SASDI, Servei d'Atenció a la Sexuafectivitat en l'àmbit de la Discapacitat, subvencionat per l'Ajuntament de Barcelona.

La Laia i l'Israel van destacar la importància de tenir en compte les vulnerabilitats específiques de les diferents discapacitats davant els maltractaments i sobretot, fent especial èmfasi, a aquells maltractaments com l'abús sexual que són especialment difícils de detectar, especialment en persones amb discapacitat intel·lectual.

L'escola i la credibilitat són elements essencials en la detecció però cal també fer una bona avaluació de les capacitats i suports necessaris per garantir el disseny més adequat a nivell d'intervenció.

El SASDI, ofereix eines per a aquesta avaluació, així com assessorament, tant a les pròpies persones amb discapacitat, a les seves famílies així com als professionals.

Des de la Fundació Vicki Bernadet i Dincat, es valora com a element central per a desenvolupar la tasca professional, la importància de tenir professionals formats en abusos sexuals i en discapacitat.

Els assistents a aquesta plenària van mostrar el seu interès per conèixer més detalladament alguns dels programes que van presentar, així com el contingut dels contes i del teatre social.

Plenària 24 d'abril de 2015

Seminari d'anàlisi de casos: Com afavorir les relacions entre la família i l'escola quan comptem amb la presència de trastorn mental?

El nostre plantejament inicial a l'hora de pensar el tema d'aquesta Plenària va ser que les relacions entre la família i l'escola ens interessaven des de fa temps i d'una manera molt significativa des de la perspectiva de l'escola. Aquest vïncle adquireix una significació especial quan hi ha un trastorn mental en el nen i/o en algun dels progenitors.

Una part important dels casos amb els que treballem a Interxarxes estan afectats per aquesta problemàtica, que afegeix complexitat a la necessària cooperació

entre família i escola. És per això, pel que ens ha semblat necessari aturar-nos a reflexionar-hi, i dedicar-hi l'espai de reflexió/formació que ens ofereix la propera plenària d'Interxarxes per tractar sobre aquestes situacions i sobre la manera d'afrontar-les.

Hem triat un cas en el qual s'han hagut de buscar diferents formes de facilitar la relació col·laborativa entre família i l'escola, intentant donar resposta als obstacles presents. A partir del cas, volem incorporar a la reflexió el pes que ha tingut l'actuació en xarxa dels diferents agents presents, i els avenços i aturades viscudes, com un exemple de recorregut que ens pot ajudar en la cerca de alternatives en aquest tipus de situacions complexes.

El cas el va presentar: **Fina Borrás** del CSMIJ Horta Guinardó, **Ana Cervera** tutora del Institut Francisco de Goya, **Maria del Mar García** educadora del Casal Infantil Guinardó i **Francesc Lopez** del EAP Horta Guinardó. La sessió va estar coordinada per **Lidia Ramírez**, adjunta a la coordinació del programa Interxarxes i vam estar acompanyats per la **Joana Alegret**, terapeuta familiar i psiquiatra que ens ha acompanyat altres vegades i ha estat sempre una defensora decidida del treball en xarxa

El cas ens plantejava dues preguntes principalment. La primera feia referència a les condicions molt particulars d'aquesta família els fills de la qual, havien passat per totes les formes de família. Havien viscut els pares amb el fill gran, després els pares van separar-se en un moment en el qual coincidint una malaltia mental greu de la mare i l'embaràs del segon fill i la retirada de la custòdia als pares. De tal forma que el gran va anar a viure amb uns tiets i el petit es deseparat en el moment del naixement i viu durant 18 mesos a un CRAE fins que el pare es fa càrrec dels dos fills. Durant aquest temps, el germans veuen a la mare en un punt de trobada i en aquest moment, la mare tracta de recuperar la relació amb els seus fills demanent més temps amb ells.

Com afecta aquesta situació als fills?, ja que a mesura que la mare està més present, observem una retirada del pare

I la segona pregunta que en fem és relacionada amb el diagnòstic ja que mentre aquest sembla que ha orientat el treball del equip de professionals, és cada vegada més rebutjat pel pare qui deixa de portar al seu fill al CSMIJ o al les reunions que demanen des de l'EAP, mentre és molt present a les activitats del Casal.

El que **Joana Alegret** ens fa veure és que la situació familiar actual no està regulada pel pares i que potser seria convenient que L'EAIÀ que havia estat present al cas, i el va tancar quan el pare va tenir la custòdia i va assegurar que podia fer-se càrrec de la seva família, pogués intervenir a l'actualitat per ajudar els pares a resoldre aquesta situació que és nova.

Respecte de la segona pregunta -la consideració del diagnòstic- el que vam aprendre de Joana Alegret és a mantenir una certa reserva quan es donen diagnòstics greus a la infància i que és millor que aquests puguin ser qüestionats pels professionals a la mesura de que el cas evolucioni i el nen o nena, es vagi fent gran

Seminari d'actualització de serveis: Fundació Tres Turons

Emma Villegas, treballadora social del CSMA Horta Guinardó, ens va presentar a Marisa Rosa, coordinadora de la Fundació Els Tres Turons que va fer una exposició detallada d'aquest servei.

L'evidència científica apunta que l'exclusivitat de la intervenció clínica és ineficient com a tractament per als trastorns mentals si no està reforçada per una intervenció psicosocial. Resulta imprescindible, per tant, que els serveis i professionals actuem com a facilitadors i mediadors dels diferents processos que garantiran la rehabilitació psicosocial, la participació comunitària i el dret a la plena ciutadania de la població que atenem. Si aquests processos són rellevants en l'atenció a la població adulta, podríem dir que ho són més encara, des d'una perspectiva preventiva, en l'atenció a població jove, i que aquest fet, fa que esdevinguin necessaris serveis, programes i tractaments de rehabilitació psicosocial especialitzats i específicament dirigits a l'atenció de joves afectats per trastorns mentals.

Els resultats avalen que dotar als serveis de rehabilitació psicosocial de mecanismes que promoguin la flexibilitat dels mateixos, la creativitat de les seves intervencions i la participació activa dels usuaris en aquests serveis i en la comunitat, millora l'atenció integral dels joves.

El Servei de Joves de la Fundació Els Tres Turons és un servei sanitari de la xarxa pública de Salut Mental i Addiccions del Servei Català de la Salut que realitza funcions d'atenció especialitzada en salut mental de joves entre 16 i 25 anys derivats de la xarxa de salut mental o d'equipaments socioeducatius.

L'objectiu del Servei és oferir un espai de trànsit i acompanyament que faciliti que el jove pugui millorar, mitjançant un pla de treball individualitzat, els seus recursos psicosocials per tal d'iniciar o reprendre un projecte d'inserció social, formativa i/o laboral.

El fet que no existeixi un suport efectiu a necessitats educatives especials en l'etapa postobligatòria i que més del 55% de la població atesa no disposi del graduat d'ESO, fa que esdevingui imprescindible prestar una especial atenció al suport als itineraris d'inserció formativa des dels recursos de recuperació psicosocial.

L'atenció al Servei de Joves, s'estructura mitjançant diferents programes d'intervenció: Capacitació psicosocial i habilitació sociolaboral, Atenció a famílies, Intervenció psicològica, Intervenció social, Accessibilitat i continuïtat assistencial, Activitats expressives, Promoció de la salut i prevenció de recaigudes, Socialització, Intervenció comunitària, Activitats de la Vida Diària, Rehabilitació cognitiva i Suport a recursos formatius del territori.

Sempre que és viable i, especialment en les activitats del Programa de Capacitació Psicosocial, la intervenció està basada en el Model d'Aprenentatge i Servei (APS). Aquest model és una proposta educativa que combina processos d'aprenentatge i de servei a la comunitat en un sol projecte ben articulat en el qual els participants es formen a la vegada que treballen sobre necessitats reals de l'entorn amb l'objectiu de millorar-lo.

L'APS es defineix com una activitat complexa que integra el servei a la comunitat amb l'aprenentatge de continguts, competències, habilitats o valors i en la que es fonen **intencionalitat pedagògica i intencionalitat solidària i comunitària**. En aquest tipus d'intervenció, l'aprenentatge que es genera des dels programes de capacitació millora el servei a la comunitat perquè aquest guanya en qualitat. A la vegada, el servei dona sentit a l'aprenentatge perquè allò que s'aprèn es pot transferir a la realitat en forma d'accions concretes que són reconegudes i tenen una utilitat social. Això permet que les activitats que es realitzen dins del Programa de capacitació adquireixin per als joves vinculats a les mateixes una dimensió diferent i passin a ser activitats "reals" i significatives per a ells dotant als projectes educatius d'una utilitat social. En el Servei de Joves s'ha pogut constatar que els resultats avalen l'eficiència i eficàcia d'aquest tipus d'intervenció en l'assoliment dels objectius del pla de treball individualitzat dels joves vinculats al servei.

Des d'aquest model es planteja l'estructuració de l'activitat mitjançant projectes tancats que reforcin la idea de procés, el plantejament de tasques amb resultats visibles des del primer moment i que impliquin una aportació a la comunitat i la realització d'accions conjuntes amb altres col·lectius en les que els usuaris juguen un rol d'experts. A la vegada, amb aquestes accions es promou la sensibilització en relació a la salut mental i la lluita contra l'estigma. Concretament, en aquelles accions realitzades a (i/o amb) les escoles del territori, podríem dir que la lluita contra l'estigma adquireix una funció preventiva en la línia d'evitar la construcció del prejudici envers els trastorns mentals per part d'aquesta població infantil.

A mode de conclusió, podríem assenyalar, per tant, algunes consideracions que ens plantejem com a imprescindibles i que, a la vegada, suposen un repte en la programació de la intervenció des dels serveis de rehabilitació especialitzats en l'atenció a la població jove. Algunes d'aquestes premisses serien la necessitat de la flexibilització i adaptació de les intervencions, la responsabilització del jove en el seu procés rehabilitador i la promoció en la cura de la seva salut, l'atenció i acompanyament al jove en el seu lloc de vida i/o entorn quotidià, la potenciació de capacitats del jove i la promoció d'espais en els que els joves puguin assolir el rol

d'experts, la realització d'activitats reals i significatives i la participació activa en els propis tractaments, en els serveis i en la comunitat.

Per finalitzar, Marisa Rosa va agrair la invitació a participar en la Plenària Interxarxes i va respondre a les preguntes que li feien des del públic, qui, malgrat coneixia el recurs, mai l'avia sentit relatat amb detall

MATERIALS I ALTRES ACTIVITATS D'INTERXARXES

Com esperen les mares i els pares l'adolescència dels seus fills i filles?

Lidia Ramírez, adjunta a la coordinació del programa Interxarxes

En aquesta ocasió les mares i els pares van estar convocats pel Programa Interxarxes i el Casal Infantil Teixonera sota la pregunta *Com educa la família als seus fills i filles adolescents?*.

Es van apuntar 13 persones, 11 mares i 2 pares i ens vam trobar al Centre Cívic Teixonera. El taller va estar conduït per **Lidia Ramírez** amb la col·laboració de **Anna Masià, Ana López de Lerma i Adrià Catellví**

Des del primer moment, el que va aparèixer en el taller és que els pares i les mares tenen una certa expectació respecta com serà l'adolescència dels seus fills o filles. Aquells que tenien fills majors es preparaven amb els següents en funció de com els havia anat, i els que solament tenien un fill, preguntaven a amics i coneguts sobre com havia estat la seva experiència. Per tant, si ben pares i mares havien estat convocats per un tema, la forma com el grup va construir la pregunta i que va ser el punt de partida del treball del taller va ser: *cóm esperen les mares i els pares l'adolescència dels seus fills i filles.*

Una de les mares participants va resumir en una frase el que seria la tònica general: *esperem als nostres fills adolescents "amb la barrera posada", indicant així una predisposició a pensar en els seus fills adolescents primer com un perill: "perquè no se surtin amb la seva", "cal posar-los fre" i, a la vegada, com un temor perquè no "se'ns en vagin de les mans".*

La pregunta que una nena d'11 anys li va fer al seu pare "jo, quan podré tenir un mòbil?", ens mostra més la versió des dels adolescents mateixos.

Ens fa pensar que en una època com l'actual l'inici de l'adolescència la marca l'objecte.

Tenir un mòbil sol coincidir amb l'inici de l'Institut i amb el moment en què els nens comencen a anar sols. Però també mostra, la pregunta d'aquesta nena, com des dels fills el lloc dels pares continua sent el lloc al qual dirigir les preguntes.

Això ens va permetre interrogar una frase que apareixia amb freqüència del costat dels pares i que feia referència al saber dels seus fills: "se les saben totes" per poder introduir una reflexió que assenyalava com podíem estar més atents a les seves preguntes perquè, si des dels pares creiem que els fills "se les saben totes", és molt possible que no escoltem les seves preguntes, que moltes vegades no estan formulades amb tanta claredat com ho fa aquesta nena d'11 anys.

Vam poder adonar-nos que hi havia una dificultat per connectar amb el que els fills presentaven de més particular, propi, a partir del comentari d'un noi que li diu a la seva mare "jo no he nascut per estudiar". Això ens va permetre concloure el taller pensant en una ficció sobre per què havia nascut cadascun dels fills dels quals parlàvem en el taller i a través d'aquesta ficció vam poder percebre el que havia de més valuós en cadascun d'aquests nois i noies i a més, que això que vam poder veure com a valor, havia aparegut al principi com a problema.

Jornada TIAF (Taula d'Infància Adolescència i famílies. La Marina). Participació a la Taula Rodona sobre "Experiències de treball en xarxa".

Ramon Almirall. Coordinador d'Interxarxes.

El 20 de novembre de 2014 vam ser convidats a participar a la *Taula Rodona sobre experiències en xarxa* en el marc de la Jornada de la TIAF La Marina.

A la presentació, a càrrec de Ramon Almirall, Coordinador d'Interxarxes, es va fer un recorregut de l'experiència del programa des dels seus inicis a l'any 2000, destacant les raons que van marcar la seva creació, lligades a les necessitats evidenciades en el treball d'atenció a la infància, l'adolescència i les seves famílies, així com la metodologia que ha acabat generant-se, a la qual la construcció del cas se situa en el centre del treball. D'altra banda es va destacar també la diferència entre l'enfocament de coordinacions, que juxtaposa les accions, respecte al treball interxarxes en el qual l'abordatge del treball entre els professionals és marcadament interactiu i l'acció esdevé col·laborativa.

Així mateix es van presentar els efectes aconseguits, destacant que el treball en xarxa:

- Permet actuacions amb una **orientació comuna**, vs. fragmentació.
- El **consens** aconseguit → potencia la **força de la intervenció**.
- Contraresta tendències a l'actuacionisme o a l'estancament
- Afavoreix la **sostenibilitat del cas** vs. tendències confrontadores, o abandòniques de les famílies respecte als serveis.
- Emergeix la serendípia: descobriments afortunats, inicialment no cercats

- Afavoreix el **coneixement mutu dels serveis** a través del treball compartit (vs. visió des de fora)

IV Jornada de Salut Mental: iniciatives en aliances estratègiques

Fina Borràs, coordinadora del CSMIJ Horta-Guinardó

El 25 de Març de 2015 La Unió (Associació d'Entitats Sanitàries i Socials) va celebrar la IV Jornada de Salut Mental amb el títol "Iniciatives en aliances estratègiques"

El Programa Interxarxes va ser invitat a participar d'aquesta jornada. Fina Borràs, va fer una comunicació que va titular: **Programa Interxarxes: pensar i actuar junts en l'atenció infanto-juvenil** amb la qual va compartir la seva experiència dins del treball en xarxa que proporciona el model Interxarxes.

L'objectiu de la jornada va ser donar a conèixer una mostra d'aliances estratègiques, entenent com a tals, fórmules de col·laboració entre organitzacions sanitàries i socials, que estiguin funcionant en el territori i que signifiquen el compromís de les entitats implicades amb la sostenibilitat i qualitat del sistema assistencial.

Cristina Molina, directora del Pla Director de Salut Mental i Addiccions, va destacar la proactivitat del sector de la salut mental, així com la motivació de les entitats i els professionals per donar resposta a les necessitats de la població i en benefici del conjunt de la ciutadania.

Universitat de Barcelona. Facultat de Psicologia

Lidia Ramírez, adjunta a la coordinació d'Interxarxes.

En el marc de l'assignatura Psicologia escolar i Intervenció psicopedagògica del Grau en psicologia. (Professores: Marta Minguela i Ana Lou) el dimarts 13 d'octubre de 2015 vam ser convidats a fer una classe sobre el funcionament del Programa Interxarxes en la realitat de la atenció a les persones. La presentació va córrer a càrrec de Lidia Ramírez, adjunta a la coordinació d'Interxarxes.

Es tractava d'alumnes de 4r curs que estaven particularment interessats en la forma com els professionals, i especialment els professional de l'educació, participaven del treball en xarxa.

Tots els alumnes havien sentit parlar del treball en xarxa però els costava veure com era el seu funcionament en concret, inclús pensaven que es tractava més d'un nom que d'una pràctica real.

La presentació va permetre posar de manifest tant la forma de treball com els resultats positius que se'n podien obtenir i sobre tot la forma com ells, como futurs professionals poden tenir un lloc en aquest model de treball

Participació al Consell Escolar Municipal del Districte d'Horta Guinardó

Des de la coordinació del programa hem participat als Consell Municipals del Districte convocats per la Regidoria del Districte al llarg del curs 2014-15 els dies 12 de novembre del 2014, 14 d'abril de 2015 i en el present curs 2015-16 el 26 d'octubre de 2015.

PROPERES CITES

X Fòrum Interxarxes - Diputació Barcelona

El treball en xarxa en el punt de trobada entre la família, l'escola i el món"

9 d' octubre de 2015 de les 9.15 - 14.15h Auditori de la Casa del Mar
c/ Albareda, 1 - Barcelona

Plenàries Interxarxes : Seminaris d'Anàlisi de casos i d'Actualització de Serveis

29 de gener de 2016

29 d'abril de 2016

Redacció Infox@rxes 23: Ramon Almirall, Laia Alamany, Fina Borrás, Lidia Ramírez, yMarisa Rosa

Fotos: Gabriel Ubieta